

INLEIDING

Wanneer wij een zekere kennis van de sferen hebben, d.w.z. van de verschillende levensbereiken, die aan het menselijke grenzen of daarmee verbonden zijn, zullen wij ook een beter inzicht kunnen hebben in de verschillende banden, die ertussen uw stoffelijke wereld en de geestelijke werelden bestaan. Deze banden liggen vaak op een enigszins ander vlak dan men zich pleegt voor te stellen. Er zijn onwillekeurige en willekeurige beïnvloeding en van beide kanten; er zijn verder ook verbindingen, waarbij een bepaalde toestand (b.v. op aarde) noodgedwongen een andere situatie in een sfeer tot stand brengt. En dat betekent, dat door de invloed van de aarde op de sferen en van de sferen op de aarde in de sferen heel vaak zal worden gewerkt om op die aarde iets tot stand te brengen.

Al deze punten bij elkaar vormen voor de mens van heden een misschien wat verbluffend geheel. Wij komen daarmee in de richting van de oude overleveringen, de oude mythologie, de oude gedachtengang. Maar dat neemt niet weg, dat de feiten ook vandaag bestaan; en wat meer is, de mens die zich aan de hand van deze feiten weet te richten in de materiële wereld daarvan voordelen zal hebben. Dat degene, die in zijn leven een bepaalde harmonie met die andere sferen heeft bereikt en die sferen heeft leren aanvaarden, ook in zijn dagelijks bestaan eenvoudig en zonder grote moeite die sferen zal kunnen betreden, wanneer hij een stoffelijk lichaam achterlaat. Dit gaat zelfs zover, dat de mens, die een zeker peil heeft bereikt, bewust en naar eigen verkiezing de sferen, waarmee hij contact heeft, kan betreden.

Ik hoop met deze korte inleiding duidelijk te hebben gemaakt, dat de inhoud van onze cursus niet alleen maar is gericht op: hoe sterf ik, hoe ga ik over? Neen. Wij willen deze maal proberen verder te grijpen. Maar om dat te kunnen doen, zullen wij eerst moeten teruggaan naar een heel ver verleden. En dat brengt ons dan tot ons eerste artikel.

LES 1 - DE GEBOORTE UIT DE TIJD

De tijd op zichzelf is het verschijnsel, waarbinnen een kenbare reeks acties, handelingen en bewustzijnsvormen kan ontstaan. Waar geen tijd is, is bestaan mogelijk; maar een bestaan, dat zich niet ontplooit, zich niet beweegt. Het Nirwana, waarover men wel spreekt, is het tijdloze. Toch kunnen wij aannemen dat het eerste, dat er in de schepping is ontstaan, de tijd was.

De tijd is op dat ogenblik alleen nog maar de openbaring van de chaos. Deze chaos zal zich langzaam maar zeker splitsen in verschillende werelden, een heelal waarin ook weer leven mogelijk wordt en tenslotte de nu voor ons realiseerbare sferen en werelden.

Dat alles zich daarbij niet zo eenvoudig heeft afgespeeld als b.v. het groeien van een plant, zal u misschien duidelijk worden, wanneer ik u vertel dat een groei van bewustzijn kan uitgaan van twee verschillende punten.

Wij kunnen uitgaan van een AI-bewustzijn, dat wij van uit onszelf tot uiting brengen, waardoor de beperkingen van het "ik" bewust worden gerealiseerd en zo het ik-bewustzijn ontstaat met behoud van het contact met de Bron, met de kosmische oorzaak; en er bestaat een tweede weg, waarbij het "ik" leeft, gescheiden raakt van de Bron, maar door de werkingen van die Bron een belichaming heeft. In het eerste geval is er dus eerst het bewustzijn, dan de energie, daarna de vorm. In het andere geval is er de energie die vaag vormbepalend is, dan de vorm en daarna de bewustwording van het "ik".

Wanneer wij willen spreken over de verschillende sferen, zullen wij ons ook goed moeten richten op het verschil van deze beide punten. Want in het eerste geval is er direct een leven, een actie. Er is een volledig bestaan, dat — naarmate het "ik" zich verder van zichzelf bewust wordt — desnoods de banden met de Bron kan verbreken of een eigen interpretatie daaraan kan toevoegen, maar dat in ieder geval een volledige macht heeft en dat kosmisch bestaat. En in het andere geval krijgen wij iets, dat langzamer naar dat punt toegroeit.

Misschien is het een beetje vreemd om dat zo te stellen. Maar wanneer wij nu eens aannemen, dat wat wij engelen en duivelen noemen (de hoogste hiërarchieën van licht en duister) in feite de eerste bewuste wezens zijn geweest, puttend uit de Bron, dan kunnen wij zeggen dat hun leven — ongeacht dus alle verdere aspecten t.o.v. ons bestaan — tegenggericht is aan onze eigen ontwikkeling. De mens stijgt op tot God; de engel daalt af van uit God. De demon scheidt zich af van God misschien, maar bevat de kennis van het Goddelijke, die wij ons proberen te verwerven. Voor alle sferen die er bestaan — en dat zijn er heel wat — is dus in de eerste plaats wel aansprakelijk het bewustzijn van deze groten, die een aan ons tegengestelde levensrichting hebben,

De mythe van de val der engelen is onvolledig en voor een groot gedeelte op stoffelijke waarden gebaseerd. Het is het verhaal van een planeet, die uiteen is gevallen. Maar daarachter ligt toch iets van die oude waarheid, de oude overlevering, die voor ons in dit verband zeer belangrijk is. Zonder deze zullen wij nooit begrijpen wat een sfeer betekent.

Wanneer u gewoon rondkijkt, dan ziet u alles wat in grootte vergelijkbaar is met uw eigen wezen. Zodra die vergelijkbaarheid ophoudt, zult u een microscoop moeten gebruiken bij wijze van spreken, of u zult misschien een instrument moeten gebruiken, waardoor u een groot geheel tot een voor u te overziene samenhang terugbrengt.

Op dezelfde wijze is het ongetwijfeld gegaan met de eerste bewustzijnsvormen. Zij leefden uit God. Het totaal bewustzijn was in hen verankerd. Zij wisten dus alles wat als oerwet in het Goddelijke vaststond en elke consequentie ervan. Het resultaat was, dat zij elkander kenden. Wij noemen dat tegenwoordig wel eens de hemel. In feite was het een grootheid van bestaan, die voor een mens onvoorstelbaar is. En dit was — geloof ik wel — de eerste sfeer.

Maar uit dit bewustzijn van de Bron werden deze grote entiteiten instrument, scheppend instrument. Elk van hen begon dus aan een afzonderlijke taak; en bij die taken ontstonden specialisaties. Die specialisatie doet hen uiteen groeien. Ze hebben nog wel een gemeenschappelijk bereik, maar ze hebben een geheel andere taal.

Wanneer wij b.v. een chemicus, die geheel in zijn vak opgaat, willen laten praten met een theoloog, die dat eveneens doet, dan zullen ze elkaar niet zo goed begrijpen. Slechts indien ze hun specialisatie terzijde leggen, kunnen ze met elkaar als mensen spreken en zelfs dan nog moeten ze uitgaan van het standpunt, dat ze gelijkwaardig zijn, ongeacht het verschil in beroep.

Deze specialisatie doet zich dus voor; waarbij verder opvalt dat elk groot bewustzijn uit de Bron a.h.w. sporen voortbrengt; d.w.z. na deze eerste grote kernen van bewustzijn ontstaat er rond deze een soort satellietenreeks: kleinere bewustzijnsvormen, die niet meer de Bron zien in de Almacht, maar in de kracht die ze van uit zichzelf voortbrengt. Ook deze zijn in het begin niets anders dan poden van deze grote entiteiten die worden uitgestulpt en die het scheppende werk doen. Maar ook deze verwerven op een gegeven ogenblik een bewustzijn; en bij dat bewustzijn wordt de band met de oorspronkelijke entiteit dus steeds kleiner en ontstaat er een beperking van werkingssfeer. Om nu met elkaars satellieten te kunnen spreken moet dus een ieder zich eerst volledig instellen op de ander, op diens gehele specialisatie, diens doel, diens verwerkelijking van goddelijke krachten en dat gaat niet altijd.

In deze tijd ontstaan dus de eerste werkelijk verschillende sferen. Elke satelliet — zoals ik deze nog wil noemen — kan dus via zijn bron een hoge entiteit, direct onder het Goddelijke staande en ook het goddelijk bewustzijn beleven, maar hij kan het niet meer zelf. Hij kan ook die grote entiteit niet ontmoeten als persoon tot persoon. Deze staat qua bewustzijn en mogelijkheid zover van hem af, dat hij deze net zo min in één blik kan overzien, als u de aarde. Het resultaat is, dat dezen afzonderlijke werelden vormen; en wel in de praktijk voor elke grote entiteit in de hiërarchie een afzonderlijke sfeer, waarin zuiver geestelijke wezens leven. Deze scheiding betekent tevens nog weer een scheiding van de grote entiteiten. Want nu hun actie uitgebreider wordt en ze elk een eigen wereld regeren, zal hun gerichtheid in de kosmos zijn op wat wij noemen licht of duister; d.w.z. sommigen dienen vooral het chaotisch principe en zijn daarbij motiverend voor de tijd en de chaos, de bron van leven.

De anderen daarentegen streven juist naar vorming; en in die vorming naar het bereik van absolute evenwichtigheid en volmaaktheid of stasis. Ze ontstaat er een aantal werelden, die van elkaar onderscheiden zijn door hun wijze van streven en gelijktijdig elkander niet kunnen erkennen, omdat zij niet beseffen dat hun werk wederkerig noodzakelijk is. De grote entiteiten weten dat, de kleinere niet meer.

Nu wij dus hebben gezien hoe zo'n eerste sfeer ontstaat, denkt u misschien dat wij dicht bij de wereld zitten. Neen. De entiteiten, waarover ik spreek, deze satellieten zijn nog zo groot en zo machtig, dat zij niet alleen een planetenstelsel maar vaak een verzameling sterren regeren, waarbij het aantal sterren dat onder één zo'n entiteit valt nog altijd 5 tot 7000 kan bedragen. Zij vormen dan ook niet in feite de sterren, maar als we een vergelijking gebruiken die bijna maar niet volledig juist is, dan kunnen wij zeggen dat de hiërarchische entiteit de spiraalniveau is, die uit de oerexplosie ontstaat. Daarin zijn aan de rand van de eigenlijke werveling kernen van activiteit, waarin sterren geboren worden.

Er is een betrekkelijk groot aantal van deze kernen, die elk een eigen krachtveld hebben; en deze noemen wij dan de satellieten. Alles wat uit een bepaalde satelliet stoffelijk geboren is en al wat geestelijk — let wel — zich ontwikkelt tot bewustzijn binnen dit kader, behoort bij de satelliet. De satelliet is dus voor een bepaald deel van de kosmos God.

Dat lijkt een beetje schokkend en ik kan mij voorstellen dat u denkt: Wat vertel je daar eigenlijk? God? Er is toch maar één God. Natuurlijk. Maar God is voor ons tenslotte het hoogste, dat wij kunnen erkennen. Of wij moeten zeggen: God is het absoluut Onbekende, het Onkenbare. Dat laatste betekent tevens, dat wij God uit ons leven uitschakelen. Het gemiddeld bewustzijn echter streeft naar een hogere entiteit; en daardoor krijgen we dus het zich richten op b.v. een satelliet — of bij lagere bewustzijnsvormen, zoals hier op aarde b.v. — zelfs op één van de bezielde zonnen, die uit die satelliet weer zijn voortgekomen.

En nu komen wij pas in de buurt van de wereld van de mens. Want de sterren op zichzelf zijn levende wezens. Ze hebben een eigen wereld, zij spreken met elkaar en voor hen is tijd en lichamelijke iets anders dan voor u, maar het bestaat voor hen even concreet. Rond hen ontstaan de planeten. En u denkt misschien: dat zijn de kinderen? Neen. Ze worden niet gezien als kinderen en ze zullen ook nooit sterren worden. Ze zijn brokstukken, die toch ook een bezieling vinden, soms voortgekomen uit sterren, soms op andere wijze ontstaan; en door deze bezieling zijn ze afhankelijk van een zon, dus van een ster. Maar ze behoren weer tot een andere sfeer.

Zo ontstaat er dus alleen al in de grote entiteiten van de hoge hiërarchieën een groot aantal afzonderlijke sferen, die elkander moeilijk of niet kunnen doordringen of beroeren. De ontwikkeling binnen een bepaalde sfeer is dus gericht op de eerstvolgende hogere entiteit en de sfeer waarin deze leeft. Een werkelijk samenkomen kan alleen op het allerhoogste niveau geschieden; en zelfs dan alleen nog, indien men eigen specialisatie, eigen oorspronkelijke gerichtheid buiten beschouwing laat bij de benadering van de rest van het Al.

Dan gaan we weer een eindje lager en komen we meer in de sferen, die toch eigenlijk al bij de wereld behoren. Want de zon brengt eveneens haar satellieten voort. Niet satellieten als planeten, maar bewustzijn. Dat bewustzijn leeft voor een deel in de zon, zoals men dat noemt. Er zijn wezens van zuivere energie voor wie het mogelijk is om zelfs bij de enorme temperatuur van de zon te bestaan en een storm, die voor u een vernietiging van het Al schijnt te betekenen, te zien als een prettig windje, windkracht 6. Maar het bewustzijn van deze wezens is niet zo beperkt als het uwe. Het is niet beperkt tot eigen milieu. Ze zijn vormgevend.

Een planeet doet datzelfde. Ook deze brengt haar eigen wezens voort, die in die planeet en in haar elementen leven, zonder daarbij door het bewustzijn te zeer aan een vaste vorm gebonden te zijn. Elk van deze groepen op zichzelf vormt een sfeer. Zolang er nu sprake is van een aantal planetaire sferen binnen één zonnestelsel, zal de gemeenschappelijke zon een punt van beroering zijn. Er is een kracht, waardoor — ongeacht de verschillen van gerichtheid en wezen — de dienende entiteiten van alle planeten kunnen samenkomen. Elk van die dienende entiteiten heeft dan ook een functie, die niet alleen beperkt is tot de eigen planeet (die de

eigenlijke wereld is, het eigenlijke thuis), maar zij zal hoofdzakelijk via geestelijke krachten ook nog kunnen reageren op alle planeten van het eigen zonnestel, maar niet op enig wezen, voorwerp, planeet of ster daarbuiten bestaand. Elke reactie naar buiten toe kan alleen geschieden via de zon.

Nu zult u zeggen: U praat op het ogenblik over allerhand materiële dingen. Dat is inderdaad waar. Maar ik praat over dit materiële om u de hiërarchische verhouding althans enigszins duidelijk te maken. Om u duidelijk te maken dat er een verschil kan bestaan tussen de sfeer van de entiteiten, die behoren tot wat u noemt Mars, Venus, Jupiter, Neptunus of Aarde. Ook zij leven in verschillende sferen.

Dan komt de aarde zelf. Bij de aarde hebben we dus een groot aantal wat wij zouden kunnen noemen: dienaren of natuur-manifestaties, die bezield zijn. Deze helpen ook weer het leven op de aarde te boetsen, te vormen. Zij kunnen tot groeps-rassengeesten worden en hebben dus grote invloed op alles wat er in de mens ontstaat.

Wanneer u nu eenmaal behoort tot een bepaalde ontwikkeling, dan heeft u dus als God — laten we het zo even noemen — a.h.w. één van die dienende geesten. U kunt nu wel zeggen: Ik aanbid de zon, maar in feite grijpt u naar de natuur of naar de wind of naar de warmte, die leeft in het hart van de aarde. En van daaruit zoekt u uw symboliek. Vandaar gaat uw beleving uit; en uw gehele bewustzijn is dus eerst op deze dienaar gericht. Zolang u die dienaar niet hebt bereikt, leeft u — ongeacht of u op dit ogenblik in de stof bent of niet — in de sfeer van die entiteit. De eigenschappen van die entiteit bepalen dan uw wereld. De voorstellingen, die u zelf hebt meegebracht, zijn in wezen afkomstig van die entiteit; ze vormen een deel van haar eigenschappen en als zodanig is de aanpassing aan uw denken — die nu eenmaal voorkomt — beperkt en wordt elke voorstelling, die in een geestelijke wereld projecteert, onmiddellijk onderhevig aan alle varianten, beïnvloedingen, bevorderingen of remmingen, die uit de geest voortvloeien die uw God, uw centrum is.

Dan kan worden gesteld, dat elk bewustzijn dat op aarde bestaat, gebonden is aan een bepaalde natuurkracht of natuurgeest, totdat het eigen bewustzijn groot genoeg is om het gehele wezen van die natuurkracht of natuurgeest in zich te bevatten. Men moet dus de gelijke worden van de kracht die de eigen vorming op aarde heeft bevorderd, voordat het bewustzijn kan binnentreden in een volgende sfeer. Heeft de mens dus een zekere vrijheid verkregen, waardoor hij niet meer geheel onderdanig is aan dergelijke goden, dan leeft hij toch wel in een wereld, waarin ze als zijns gelijken kunnen optreden. En dat betekent meestal, dat men niet meer alleen één dienende kracht van de aarde ontmoet maar vele krachten. Die velen tezamen vormen de bovenlaag van de sferen, waarin u binnentreedt. De wet van de menselijke sfeer wordt dus over het algemeen in de eerste plaats bepaald door de eigen planeetgeest van de aarde.

Er kan dus in zo'n sfeer verdeeldheid bestaan. Die verdeeldheid houdt weer verband met gerichtheid, met specialisatie. En slechts wanneer men ertoe komt in die sfeer eerst zijn eigen visie prijs te geven, kan men verder stijgen. Dan wordt ook het stoffelijk gevormde, de vormen en al wat eraan wordt ontleend, onbelangrijker en zien wij gelijktijdig de begrippen van harmonie ontstaan, die heel wat verder reiken. Het is a.h.w. het samenvloeien van alle krachten, die gezamenlijk de scheppende wil, die bij de aarde behoort, vervullen.

Er zijn er ook bij, die van uit ons standpunt positief of negatief zijn. Verder moeten wij daar bijvoegen, dat de aarde zelf van uit ons standpunt gelijktijdig positief en negatief is. Wanneer er een planeet bestaat, dan is ze evenzeer een dubbele persoonlijkheid als de doorsnee-mens.

U hebt allen een deel van uw wezen dat alleen maar goed wil, dat alleen maar edel en ideaal wil zijn en een ander deel dat alleen maar praktisch wil zijn en eigenlijk — laten we het maar toegeven — volgens eigen idee slecht.

Zo is het met de aarde ook. En het is logisch, dat dus degenen die die duistere neiging te veel volgen, komen tot een sterke afwijzing van het goede. Dat is het fatale. Want door de afwijzing van het geheel (de aarde) ontstaat de aardgebonden geest, plus een aantal direct daaraan verwante sferen, Deze zijn niet aardgebonden, omdat ze zondig zijn geweest; ze zijn aardgebonden, omdat ze bepaalde dingen verwerpen, die deel uitmaken van de aarde, die in

haar geheel (de aura van haar persoonlijkheid a.h.w.) bepalend is voor de hoogste sfeer, die wij op aarde zondermeer kunnen bereiken. Dit betekent dus, dat er op aarde altijd een aantal positieve (van uit ons standpunt dan) en negatieve waarden aanwezig zullen zijn, die sterk aardgebonden blijven, omdat zij uitgaan van een bepaald beeld dat niet bij de werkelijkheid van de wereld past, maar slechts bij een groter of kleiner deel van de op die wereld scheppend werkzame entiteiten.

Het zijn deze invloeden, die in het dagelijks leven van de eenling een grote rol kunnen spelen. Want zij wensen immers de kracht van hun eigen meester de gehele aarde te zien overheersen. Zij menen dan: door het beheersen van de aarde zullen wij vrij zijn van de aarde. Dat is dus ook een zoeken naar bevrijding, al wordt het niet vaak gerealiseerd. De consequentie is: een voortdurende strijd op geestelijk terrein, die zich a.h.w. zeer dicht naast u afspeelt. Daarin zult u altijd zelf de beslissing hebben, dat is waar. Maar zodra uw beslissing wordt genomen aan de hand van een zeker vooroordeel, kunnen wij ook zeggen dat het fout is. Want op het ogenblik, dat u uitgaat van iets dat niet feitelijk in u vastligt als volledig bewezen, als essentieel voor uw eigen bestaan, zult u onderdanig zijn aan een deelkracht. U zult de sfeer van die deelkracht tenslotte wel kunnen betreden, maar de harmonie van de aardsfeer zult u niet kunnen betreden.

Hier hebben we dus een voorbeeld van de wisselwerking, die er kan bestaan tussen een geestelijke sfeer en haar behoefte en het gebeuren op aarde. Omgekeerd zal het gebeuren op aarde de vorming van al wat geestelijk leeft (als mens b.v.) wel degelijk beïnvloeden. Van tijd tot tijd ontstaan er dus golven, die meer behoren bij een bepaalde dienende entiteit van de aardziel zelf. En zo kan bij een reïncarnatie-keten dus afwisselend een bepaalde invloed optreden. Zolang die invloed met een regelmaat blijft optreden, spreken wij van de cyclische harmonie van de aarde zelf, waarbij kan worden gesteld dat men door een langzame verplaatsing in de cyclus deel gaat uitmaken van een tweede en tenslotte van een derde cyclus totdat het bewustzijn ontstaat: ik ben niet afhankelijk van de cyclus, ik ben afhankelijk van mijzelf.

Voor degenen, die het interesseert: een dergelijke cyclus heeft zich kort geleden afgespeeld in de z.g. grote strijd tegen de geesten van het duister. Het was niet de bedoeling om een bepaald aantal geesten te vernietigen of te verzwelgen, maar alleen om de ontwikkeling die nu voor de aarde harmonisch is te doen ontstaan. En vooral om in het punt van overgang tussen twee cycli voor de mens de mogelijkheid te scheppen de harmonie met de aarde zelf, met de ziel van de aarde eerst eens te vinden, opdat hij van daaruit kan leren tot de zon te gaan.

En zo vinden wij hier de sfeer, waarin engelen en duivelen van uit uw standpunt een grote rol spelen. In feite zijn zij geen kosmische wezens, ofschoon ze even eeuwig zijn als u. Ze zijn wezens, die behoren tot de specifieke ontwikkelingsgang van uw aarde; en die alleen kunnen optreden binnen de beperking van het bewustzijn, dat de aarde in zich draagt.

De wisselwerking met andere gelijkwaardige sferen of ongeveer gelijkwaardige sferen, zoals die van Mercurius, Venus, Mars, Saturnus enz., laat ik hier even buiten beschouwing. Het zijn landen met verschillende gebruiken, waarbij een wederzijdse grensoverschrijding mogelijk is en een zekere ruilhandel kan bestaan.

Uitgaande van al hetgeen ik tot nu toe heb geponeerd, kunnen wij ook beseffen, dat ons eigen wezen nooit naar het allerhoogste kan uitgrijpen en dat wij gelijktijdig ook als mens een waardigheid kunnen bereiken, waardoor de verplichting op ons rust om niet meer slaafs afhankelijk te zijn van onverschillig welke kleinere geestelijke invloed. Maar de aarde zelf, de wereld, kan niemand ontkennen. Een ontkenning daarvan wil zeggen: eigen leven vernietigen voor zover het binnen deze sferen bestaat.

Kan men met de zon in harmonie komen en wordt deze harmonie in plaats van misschien een ogenblik van beleving een feit, dan gaat men over tot de zonnesfeer. En leeft men in deze sfeer, dan houdt dat in: een vernietiging van het aardse lichaam en van alle vormen of schillen daarmee verwant; dus ook het levenslichaam, zoals u dat op aarde kent, wordt vernietigd evenals het astraal dubbel. Er blijft niets van over. De enige uitzondering hierop — dat mag ik erbij voegen — is wat men noemt: een transformatie, die voor de mens meestal gelijktijdig

een transfiguratie is; dus een totale verandering van kenbaarheid van wezen, opdat de zonnekracht op aarde als gezaghebbende kan optreden. Degeen, die zo optreedt, treedt altijd op als gelijkwaardig met de aardziel of de aardgeest zelf.

Dan gaan wij weer eens verder kijken. Er zijn natuurlijk heel veel sferen. Wat maakt nu voor de mens de grote verschillen van sfeer uit? Voor een groot gedeelte, geloof ik, wel zijn neiging om een bepaalde richting als alleen zaligmakend te beschouwen. Want al wat wij verwerpen, sluiten wij uit ons wezen uit; dus wij begrenzen onszelf. Anderen die hetzelfde doen zijn met ons harmonisch. Door deze harmonie plus de uitsluiting scheppen wij een eigen wereld, waarin mede door onze neiging iets wordt uitgeschakeld. Is er een dienende entiteit van de aarde, die een soortgelijke mogelijkheid erkent of die juist deze vorming nastreeft, dan zullen wij ontdekken dat deze voor ons een tijdelijke Godsvervulling wordt, maar geen voortdurende vernieuwing van ons wezen kan betekenen.

En dan als besluit van deze eerste inleiding: Ik heb reeds gesproken over de grote sferen, waarbij één entiteit, die gewoon een satelliet is van één van de scheppende hiërarchie, over 5000 zonnen kan regeren. Een dergelijke sfeer kan worden betreden door een ieder, die in bewustzijn (het behoeft dus niet in vermogen of iets anders te zijn) tijdelijk of blijvend de gelijke is van de zon. De zon is dus niet meer afhankelijk van een bepaalde kleinere hiërarchie, zij kan deze grote sfeer betreden. Voor ons is het zeer belangrijk te beseffen, dat de zon dit voortdurend doet. De haar bezielende invloed en de in haar levende wezens, die men op aarde misschien wel eens de Elohim noemt, zullen dus altijd van daaruit een kosmische invloed op aarde tot uitdrukking brengen.

De relatie, die er tussen de verschillende sterren bestaat, kan verder nog worden beïnvloed door de contacten van de verschillende rijken. Want elke heerser (elke satelliet dus) kan onder dezelfde grote scheppende heerser, die hen, weer beïnvloedt, weer met zijn gelijken in contact treden.

Er is dus een voortdurende wederkerige beïnvloeding, waarbij een zeer groot aantal sferen bestaat, dat niet kan worden bepaald tot 7 of 9 of zelfs tot 999. Het aantal sferen is onvoorstelbaar groot. Daarbij nemen wij alle groepen van kleinere gescheiden werelden (zoals b.v. die van de mensen) voorlopig maar als één sfeer. En dan nog loopt het aantal, dat wij kunnen overzien — en wij werken nog op uw aarde — al in de tienduizenden. Hoe groot het geheel is, weten wij niet. Op het hoogste niveau is er steeds een wederkerige beïnvloeding. Deze wederkerige beïnvloeding wordt door instrumenteel gemaakte zendelingen of gezonden krachten, die gelijktijdig zelfstandige entiteiten zijn, naar een lager niveau overgebracht. Op deze wijze ontstaat er een steeds parallelle ontwikkeling in alle delen van het Al, ongeacht de verschillen in stoffelijke ontwikkeling. Het gaat dus niet alleen om de materiële status. Een pasgevormde ster kan volledig de gelijke zijn van uw zon, die langzaam maar zeker een middelbare leeftijd begint te bereiken. En de oudste ster, die langzamerhand al een geestelijke zon is geworden, behoort nog tot diezelfde coterie, diezelfde sfeer; en deze kunnen onderling werken.

Dit alles, vrienden, is slechts een kleine voorbereiding. U moet wel beseffen dat voor ons, die direct met de aarde werken of die op aarde zelf werkzaam zijn, alleen van belang kan zijn het verschil tussen de verschillende krachten, die als dienaren van de aardziel optreden plus de zonnegeesten, die onmiddellijk hun invloed op de aardziel en via de aardziel op de aarde kenbaar maken.

Een volgende maal hoop ik daarop in te gaan en u duidelijk te maken, hoe ons wezen altijd en dus niet alleen na de dood behoort tot een bepaalde hoofdsfeer, maar daarnaast aan de hand van verschillende bereikingen tijdelijk of ten dele andere sferen kan beseffen. Dit is voor een ieder zeer belangrijk, omdat elke activering van innerlijke krachten (ook als mens) daarmee samenhangt; zodat elke werking, die op aarde bestaat dus in dit verband kan worden gezien en men dus zijn standpunt daartegenover bepaalt, zelfs — let wel — als men dus niet met zekerheid weet onder welke entiteit of straal men behoort. Want eigen inzicht, eigen geneigdheid, eigen innerlijke stem zijn vaak meer dan voldoende om duidelijk te maken welke kracht men dient en daarom welk standpunt men moet innemen — geestelijk en stoffelijk — in een bepaald deel van de tijd, waaruit allen geboren zijn.

DE VERBINDING LICHT – DUISTER IN DEZE TIJD

Alle krachten, die wij als licht plegen te beschouwen, zijn in wezen de krachten, die een bevestiging vormen voor onze wijze van bestaan of van ons innerlijk aanvoelen van de zekerste wijze van bestaan. Dit impliceert, dat het aards begrip van licht en lichtende kracht niet in overeenstemming is met enigerlei feitelijke betekenis van dit woord in meer kosmische zin. Aan de andere kant wordt duister al datgene genoemd wat zich verzet tegen de nu bestaande tendensen of de nu bestaande zekerheden aantast. Ook dit kan zowel aan de hand van angsten, vrezen en uiterlijke verschijnselen als aan de hand van innerlijke onzekerheden ontstaan. Hiervoor geldt precies hetzelfde als voor het licht. Het is een menselijk begrip, dat met zuiver kosmische waarden weinig of niets te maken heeft.

Nu wij hebben getracht dit licht en duister in de juiste verhouding te schetsen, kunnen wij eerst eens gaan zien wat op het ogenblik de lichtende aspecten zijn op deze wereld van uit menselijk standpunt. Verhoging van algemene welvaart; het toenemen van de kennis van de gemiddelde wereldburger; het afnemen van het analfabetisme; betere bestrijding van ziekten; een groter gevoel van onderlinge "aansprakelijkheid" tussen de grotere staten; de steeds sterker gevoelde behoefte tot grote geestelijke eenheid.

Wanneer wij deze punten opsommen, dan hebben wij niet te maken met feiten, want van een werkelijk grotere welvaart is eigenlijk geen sprake. Er is sprake van een welvaart, die uiterlijk meer kenbaar is geworden, maar die anderzijds steeds meer verliest aan innerlijke betekenis. Het is dus alleen van binnen naar buiten gebracht.

Wanneer wij spreken over een grotere onderlinge aansprakelijkheid tussen de staten, dan blijkt dit niet te zijn gebaseerd op menselijke gevoelens, maar op politieke machtsverhoudingen; en als zodanig evenmin te beantwoorden aan de eisen, die men ideëel toch zou mogen stellen aan deze onderlinge verhouding.

Stellen wij dat het analfabetisme is uitgeroeid, zo mogen wij daartegenover stellen dat juist degenen, die in de jeugd jaren tegenwoordig veel leren lezen, zich bij voorkeur wenden tot het beeldverhaal; m.a.w. het lezen is voor hen niet meer in de eerste plaats een mogelijkheid om kennis te nemen van de gedachten van anderen, maar ofwel eenvoudig het zich verschaffen van dagdromen op een goedkope wijze, dan wel het aanvaarden van meningen van anderen, zonder verder onderzoek. Ook in dit geval is een analfabeet die zelfstandig denkt m.i. verlichter en aanvaardbaarder dan een "omnivore" lezer, die geen eigen mening bezit en wiens amusement bestaat uit Flash Gordon of iets dergelijks.

Dan kunnen wij verder zeggen: De bestrijding van ziekten. Dat is inderdaad waar. Men heeft vele ziekten overwonnen, maar gelijktijdig heeft men nieuwe bronnen van ziekten geschapen. En van degenen, die werkelijk gezond zijn, kan worden gezegd, dat ze inderdaad gezonder zijn en lichamelijk gelukkiger kunnen leven dan de mens in het verleden. Daar staat tegenover dat het grootste gedeelte van de wereldbevolking wel een langer leven kent dan vroeger, maar dit langere leven moet doorbrengen in een minder daadkrachtig en minder veerkrachtig lichaam, dat wat prestatie en zelfvervulling betreft achterblijft bij het vroegere.

Ik werk dit even uit om u duidelijk te maken dat al deze dingen, die u in uw wereld als licht ziet, nog lang niet altijd licht zijn. En wanneer een zoeken naar geestelijke eenheid in feite een strijd is voor de macht van een bepaalde gedachte en niet het vervuld zijn van die gedachte op zichzelf, zonder onderscheid tussen broeders en zusters en niet-broeders en zusters, dan vind ik dat zelfs een wat eigenaardig verschijnsel.

Dan stelt men er als duister tegenover o.m. toenemende misdadigheid, verwildering van de jeugd, toenemende zelfzucht, toenemende vereenzaming. Het toenemen van de vergiftiging van de lucht en de wateren der meer beschaafde landen. Het toenemen van oorlogen met grote verliezen aan mensenlevens. Het toenemen van absolutistische regeringsvormen, die het individu trachten te zien als deel van het geheel, al dan niet onder het mom van democratie.

Ik kan nog meer noemen. Ook hier is de vraag weer: Zijn deze dingen inderdaad zo duister als wordt geschetst?

Wanneer ik b.v. neem: het optreden van dictatoriale machten en invloeden, die de mens alleen willen zien als deel van het geheel en niet als afzonderlijk individu, dan moet ik zeggen dat ik dit van uit geestelijk standpunt inderdaad afkeur. Maar dat — gezien de eisen, die de mensen steeds meer stellen aan de maatschappij waarin ze leven — het praktisch de enige oplossing is. Het is het enige systeem, waarmee een ieder op zijn manier aan zijn rechten komt binnen de gemeenschap, terwijl hij in ruil daarvoor alle persoonlijke rechten moet prijsgeven.

Wanneer ik toenemende misdadigheid zie, dan kan ik ook stellen dat deze misdadigheid en overigens eveneens de vereenzaming van de mens en het grote egoïsme van de mens voortvloeien uit zijn behoefte om zich boven de alledaagsheid van zijn milieu te verheffen. Hij erkent niet meer de zinrijkheid van zijn bestaan op zichzelf, maar wil dit in uiterlijkheden zien. Zolang de uiterlijkheden alleen de drijfveren zijn tot de misdadigheid is het negatief. Maar op het ogenblik, dat deze misdadigheid of z.g. misdadigheid in feite het zoeken is naar een eigen persoonlijkheid en een eigen persoonlijk leven, zijn deze dingen van uit geestelijk standpunt gezien meer lichtend dan duister.

We kunnen voortgaan. Maar al deze punten bijeengevoegd illustreren de relativiteit van goed en kwaad, licht en duister in uw wereld. Zolang een bepaalde groepering een minderheid vormt, zal zij dus altijd duister of minderwaardig zijn. Op het ogenblik dat bepaalde machten, krachten of groeperingen een gelijke macht verwerven, krijgen wij te maken met gelijkwaardige tegenstanders, die de mens steeds meer nopen tot het doen van een keus. En ik meen dat in vele landen — zo niet over geheel de wereld — op het ogenblik deze situatie zich toespitst. De partijen voor en tegen zijn vaak zodanig verdeeld, dat van een feitelijke oplossing geen sprake kan zijn, omdat geen der beide groeperingen met hun bestrevingen een volledige onderdrukking meer gedogen. Ze zijn te sterk.

Wij hebben verder te maken met het zoeken van de doorsnee-mens naar inhoud in zijn leven. Dit streven mag op zichzelf lovenswaardig zijn, doch zodra het alleen uitgaat van menselijke wetenschap, menselijk denken en zich alleen tracht te baseren op de zuiver materiële erkenningen en mogelijkheden, dan voert het absoluut tot zelfmisleiding en mislukking.

Al deze door mij genoemde verschijnselen zullen niet alleen van uit de mens maar ook van de geest met aandacht worden gevolgd. En zo goed als menig mens niet kan nalaten in deze dagen partij te kiezen, zelfs wanneer hij dat uiterlijk niet durft tonen, zo mag toch wel worden aangenomen, dat dit partij-kiezen op zichzelf ook in de sferen geschiedt.

Wij hebben dus niet alleen te maken met invloeden voor de mens zelf, maar wij hebben ook te maken met invloeden die van uit de geest op de mens worden geprojecteerd. Zolang de mens in staat is een geestelijke inwerking of beïnvloeding waar te nemen en daarin voor zichzelf iets belangrijks te vinden, dan kan — zelfs wanneer van uit het totale standpunt van verlichtheid het geestelijk streven of de invloed nadelig zou zijn — dat nog worden gewaardeerd. Zolang nl. de geestelijke wereld met haar invloeden voor de mens kenbaar is, zal de mens uit die geestelijke invloed iets leren omtrent zichzelf, omtrent zijn motivering en omtrent de wereld, waarin hij moet leven. De kennis van het occulte en de beleving op mystiek vlak zijn echter teloor gegaan. Wat daarvan is overgebleven is het slappe aftreksel van de levenswijsheid, die de mens eens heeft bezeten. Het resultaat is, dat deze geestelijke invloeden niet worden erkend; en juist daardoor wordt de mens genoopt te handelen tegen eigen weten en belangen in.

Nu is voor mij (en dit is een persoonlijke zienswijze) de grote invloed in deze wereld op het ogenblik — wat men zou kunnen noemen — de lichtende kracht. Maar lichtend is deze zeker niet voor elke mens. Want op het ogenblik dat deze invloed iets aantast, waaraan de mens waarde hecht, zo zal hij zich daardoor gegrepen voelen, hij zal dit beschouwen als zuivere demonie; en wat meer is, hij zal die demonie niet zoeken daar, waar zij werkelijk ontstaat: in de drang tot hernieuwing, tot herbeleving van uit een groot en hoog-geestelijk krachtniveau, maar hij zal haar zoeken bij zichzelf. En ook bij zijn beoordeling gaat hij van zichzelf uit en niet

van anderen. Het resultaat is, dat deze spanningen van de hoge lichtende kracht voor menig mens angst, twijfel, mismoedigheid en miskennis veroorzaken.

Wat zijn dan ongeveer de feiten van deze dagen? In de eerste plaats wil ik kort refereren aan reeds elders gehouden verhandelingen.

Het totaal van het menselijk denken doet een astrale schil of vorm ontstaan, geladen met een zodanige eigen kracht plus behoefte tot zelfinstandhouding, dat zij automatisch zal ingaan tegen elke handeling en denkwijze, die in strijd zou zijn met het bestaande. Anders gezegd: het conservatisme wordt van uit astraal vlak versterkt. Deze macht nu moet worden gebroken. Het breken van deze macht kan nimmer voortkomen uit een langzaam, wijzigen van bestaande condities en omstandigheden, aangezien dan dezelfde hoofdtendensen blijven regeren. Er is dus een noodzaak tot een revolutionair ingrijpen.

Voor de lichtende kracht betekent dit niets. Zij stelt eenvoudig haar nieuwe waarden en tendensen op deze wereld en verwacht dan dat die wereld haar antwoordt. De mens, onder invloed van zelf geschapen krachten, zelf opgebouwde maatschappelijke verhoudingen, bezitsbelangen en wat dies meer zij, zal zich tegen die invloed teweer stellen en daarmee ongeveer zo dwaas zijn als de mens, die met al zijn kracht en sterkte tracht de baan naar het dal van de neerstortende lawine te begrenzen of de richting van de lawine te wijzigen.

U staat dus in een wereld, waarin geestelijke krachten — ongeacht het feit dat zij uit zichzelf lichtend en sterk zijn — tegengericht blijken te zijn aan uw gangbare opvattingen. Voor uzelf kan dit soms — niet altijd — een gewetensstrijd betekenen, vooral wanneer u enig gevoel hebt voor hogere krachten en hogere machten. In dit geval nl. zult u enerzijds erkennen dat hetgeen geschiedt niet zonder zin is, dat het kosmisch betekenis heeft, anderzijds zult u zeggen: Maar dit vernietigt mijn leven, mijn betekenis zoals ik deze zie; de zin van het bestaan.

In zo'n geval zal de mens kunnen besluiten tot een geleidelijke aanpassing van zichzelf aan de nieuwe tendensen. Hij kan deze nooit vinden door zijn wereld te dwingen. Hij kan deze ook niet vinden door zichzelf plotseling geheel aan de vernieuwing te wijden. Hij kan slechts trachten om in zijn eigen leven elke factor te vermijden, die met de optredende lichtende kracht een conflict zou kunnen betekenen. Deze krachten zullen voor de doorsnee-mens dus een aantasting betekenen van eigen waardigheid, van eigen recht, van eigen bezit en van eigen zienswijze.

De reactie van degene, die meer bewust is, dient dus te zijn: Een zich zo weinig mogelijk afhankelijk stellen van feitelijke bezittingen. Een zich zo weinig mogelijk stoten of storen aan hetgeen zich in de wereld rond het "ik" afspeelt, met dien verstande dat men zich aan de voor het "ik" als juist erkende waarden voorlopig houdt.

Dat men zich niet bemoeit met datgene wat ver van huis is, maar zich steeds blijft beperken tot datgene wat men zelf kan kennen en overzien en waarbij eigen stoffelijk handelen of ingrijpen dus enige zin schijnt te hebben.

Oordeel niet, maak u geen beelden van wat wel of niet zou moeten geschieden. Probeer in uzelf de noodzaken, zoals ze in u rijzen te erkennen, uw inspiraties en uw neigingen te toetsen aan licht en kracht, zoals deze in en voor u bestaan en ze daarna om te zetten in de praktijk. Dan zal uw feitelijke levenshouding nog steeds een compromis zijn. U zult nog steeds oude krachten, waarden en waarderingen hanteren, maar u doet dit nu niet meer op een wijze, die tegengericht is aan de lichtende kracht en de daaruit voortkomende geestelijke beïnvloeding. Doordat al wat in uw leven dus negatief is nu niet meer tot opstand aanspoort, kunt u van de positieve waarden, die u ongetwijfeld in u draagt, volledig gebruik maken en een beter inzicht krijgen in uw eigen verhoudingen en mogelijkheden in deze wereld.

Een tweede punt dat voor de mens in deze dagen van belang is, is ook al meermalen aangesneden. Het is de kwestie van het occulte, het mysterieuze, het miraculeuze, dat in vroeger tijden bij de mens een zeer groot deel van het leven vulde, maar dat tegenwoordig is teruggewezen als een betrekkelijk onbelangrijk en wetenschappelijk nog niet bewijsbaar terrein. Men dient daarbij als mens in deze tijd vóór alles te beseffen, dat alles wat uitgaat van

het occulte, van het mysterieuze, het verborgene, niet is gebaseerd op de materie. Het is de kracht die bestaat; en wij passen ons in de materie aan die kracht aan voor zover dit noodzakelijk is. Wij kennen niet stoffelijk of verstandelijk de wet. Wij moeten de wet en de kracht aanvaarden en ze zo juist mogelijk voor onszelf manifesteren.

De mens gaat in dit geval dus niet uit van het redelijke maar van het bovenredelijke, het bovenzinnelijke. Is hij in staat dit te doen op die terreinen, die voor hem verstandelijk of stoffelijk niet te overzien zijn o£ waarin hij geen antwoord kan vinden op de in hen, rijzende vragen of voor de in hen, gerezen problemen, dan zal deze mens — zolang hij niet het redelijke zelfs maar als maatstaf of vergelijkende norm gebruikt voor de voltooiing van het occult gebeuren en werkend net de aanname van een kracht of een noodzaak -de verwerkelijking kunnen afdwingen. En dit betekent, dat in alle punten die niet direct te maken hebben met het stoffelijk beheersbare en manifesteerbare de mens moet uitgaan van een geloofsaanname; en deze geloofsaanname tegen alle redelijkheid in desnoods moet doorvoeren tot een stoffelijke vervulling. Een lastig punt.

Toch is het in deze tijd noodzakelijk. Want men wil zo graag redeneren b.v. over de taak en de status van een kerk. Maar deze definitie verandert niets aan de krachten, die binnen die kerk werkzaam, zijn. En zolang de krachten, in de kerk werkzaam, niet zonder kritiek en zonder verdere bepaling worden aanvaard en verwerkelijkt, zal elke miraculeuze manifestatie, die men zou mogen verwachten, achterwege blijven. Dus de tendens, die wij op het ogenblik zien — niet alleen van uit de lichtende kracht maar ook van uit de sferen — voert tot een directe scheiding tussen redelijk bestaan in eigen wereld en de eigenlijk onredelijke of misschien voor u zelfs redeloze aanvaarding van al datgene wat niet bestaat in eigen wereld. Alleen door deze splitsing — zij het voorlopig — tot stand te brengen, zal het de moderne mens mogelijk zijn de innerlijke zekerheid te verwerven, waardoor hij de lichtende krachten en de goddelijke Kracht — voor zover die voor hem kenbaar is — op zijn aarde kan manifesteren en zich gelijktijdig meer onafhankelijk kan maken van de vele werkingen in de stof, die hij zich heeft geschapen.

En dit zijn niet alleen persoonlijke beperkingen, maar ook beperkingen van denken. Hoe vaak komt het niet voor, dat men een bepaalde gedachte als onaanvaardbaar afwijst, omdat zij niet strookt met bestaande regels, ontdekkingen of aangenomen axioma's? De wereld van heden zou hierop kunnen vastlopen.

Dan is er nog een punt, dat in deze dagen wel zeer belangrijk voor u kan zijn. Er is in deze bijeenkomsten van de Orde voortdurend gehamerd op persoonlijke aansprakelijkheid, persoonlijke verantwoordelijkheid. Maar laat ons nu even beseffen wat dit onder de nieuwe invloed betekent. Het houdt in, dat wij niets wat onszelf betreft kunnen overlaten aan anderen. Wanneer er een initiatief nodig is, dan zullen wij trachten dit te nemen. Blijkt dat we geen medestanders vinden en is het voor ons een noodzakelijke of als juist aanvaarde taak, dan zullen wij die desnoods zelf voorzetten. Wij zijn aansprakelijk voor datgene, wat wij volbrengen en voor de juistheid ervan.

Nu zult u zich misschien afvragen, waarom dit punt hier eigenlijk wordt aangesneden? Het is ons niet genoeg te weten dat er sferen zijn, zelfs wanneer wij op den duur leren om zelf met de krachten uit die sferen te werken. De mens kan geen afstand doen van zijn eigen wereld; hij zal dus altijd weer terugkeren tot die wereld, haar mogelijkheden en maatstaven.

Elke kracht uit de geest — hoe groot en hoe machtig ook — wordt voor de mens stoffelijk kenbaar. En is zij niet stoffelijk kenbaar, dan zal hij geneigd zijn haar te ontkennen. Elke invloed van uit de sferen en van uit de geest in uw eigen leven of in het totaal gebeuren op deze wereld moet stoffelijk kenbaar zijn. Anders gezegd: het directe gebeuren van uw eigen wereld is de toetssteen, waarop het gehalte van de geestelijke krachten, die in deze wereld werkzaam zijn, kenbaar wordt en zelfs vergelijkbaar. Bezitten wij geen absolute maatstaf, dan kunnen wij toch inwerkingen in verhouding tot elkander vergelijken en zo de optredende krachten in een zekere volgorde rangschikken.

Ik meen, dat dit zeer belangrijk is, omdat de geest, die in haar eigen wereld leeft en daarbij op enigerlei wijze met uw wereld is verbonden, willens of misschien onbewust haar invloed doet gelden op uw wereld. Er is geen sprake van een mens, die zijn eigen lot bepaalt.

Als wij de mens goed bezien, dan kunnen wij hen, bij wijze van spreken met een grammofonplaat vergelijken, waarin reeds een groeve is geperst. Wij kunnen in die groeve misschien verschillende signalen brengen, maar wij kunnen de loop van de groeve niet veranderen; die is gestandaardiseerd. De mens kan zijn reacties op het totale gebeuren veranderen. Hij kan dus zijn inhoud veranderen, maar hij kan zich niet onttrekken aan het in hem liggende spoor; en dat in hem liggende spoor houdt tevens in: een voortdurende inwerking van geestelijke krachten en sferen, van aardgebonden zowel als van zeer verlichte geesten op zijn wezen. Hij kan deze ontkennen en hij kan de bevestiging ervan zoeken, naar hij kan slechts met deze krachten en van uit deze krachten werkzaam zijn, indien hij het redelijke terzijde schuivend uitgaat van het voor hen onredelijke of bovenredelijke geheel; dus van den wereld, die materieel niet kenbaar of voorstelbaar is.

Het wereldgebeuren, dat nu plaatsvindt, is in grote lijnen bepaald; d.w.z. dat wanneer een stad met haar inwoners moet worden vernietigd, deze kan worden vernietigd door een atoombom, door een explosie in een fabriek of door een natuurramp, maar vernietigd zal ze worden. En wel op een betrekkelijk gelijk liggend ogenblik in de tijd, met een variatie van maximaal enkele jaren, meer niet. Het houdt in, dat een ontdekking, die moet worden gedaan op aarde, nooit beperkt of tegengehouden kan worden. Remt men haar enerzijds af of vernietigt men de uitvinding, dan zal ze anderzijds binnen zeer korte tijd weer worden gedaan.

Het is alleen: Wat doe je ermee? En dat "wat doe je ermee?" is voor een deel afhankelijk van je instincten. Want u kunt nu wel zeggen dat wij wapens nodig hebben, of dat wij ontwapening moeten voorstaan, maar als u dat zegt, zegt u dat niet alleen op redelijke gronden. Alle punten nl. voor bewapening of ontwapening zijn even redelijk verdedigbaar met even schijnbaar juiste argumenten. Wat voor u bepalend is, is uw eigen reactie. Uw angst, uw wantrouwen tegenover de ander zegt "bewapening". Uw angst voor het wapen, groter dan uw wantrouwen tegen de andere partij, doet u zeggen "ontwapening". Begrijp dit goed. Daarom zijn de invloeden, die op u inwerken in feite vaak bepalend voor hetgeen u doet, tenzij u eerst hebt geleerd om met die invloeden te werken.

En nu geloof ik wel, dat wij in deze moderne tijd mogen zeggen, dat een hergeboorte van het occulte, het mystieke, het paranormale onvermijdelijk is. Het is nl. de enige vorm, waarin de mens deze op zijn instinct en op zijn onderbewustzijn werkende invloeden kan leren rubriceren, zich daartegen kan leren afschermen en kan leren om de daaruit ontvangen waarden voor zich op een juiste manier te verwerken.

Als u zover komt dat u dit als juist erkent, zal uw volgende stap zijn: Ik moet zoeken naar de weg, die voor mij de meest aanvaardbare is. Ik moet zoeken naar de onredelijke beleving (innerlijke beleving, desnoods ook uiting), die mij voor mijn eigen erkennen een contact geeft met een andere wereld. Let wel, dit kan niet worden gebruikt als rationalisatie voor iets wat u misschien toch wel graag zou doen. Het moet werkelijk van uit het innerlijk voortkomen; dus uit een innerlijke erkenning a.h.w. tot uiting komen, voor zover dit noodzakelijk lijkt.

Probeer in uw leven daarom eens na te gaan wat er eigenlijk aan losse gedachten, losse invallen, losse reacties in u ontstaan. Wat voor elementen periodiek in uw leven optreden, ofschoon er geen reden voor is om ze juist nu en op dit ogenblik als zodanig te beschouwen. Hebt u die punten, dan hebt u een uiting van een invloed (van uit de geest zeer waarschijnlijk), die belangrijk is. Want wat u zich ervan realiseert, is misschien maar $\frac{1}{10}$ van de werkelijke beïnvloeding, die u de hele tijd hebt ondergaan. Aan de hand hiervan zoekt u naar een voor uzelf zo harmonisch mogelijke instelling met dit $\frac{1}{10}$ gedeelte. In de meeste gevallen wijzigt zich dan de inhoud van de inspiratie enigszins. Wij zien zelfs vaak een absolute ommekeer. Men heeft zich dan nl. gerealiseerd wat het "ik" drijft, ook al weet men dit verstandelijk niet. Door de zo ontstane harmonie wordt het harmonisch element in eigen wereld erkend en de eigen actie wordt nu niet meer een gelaten afwachten, dulden of ondergaan, maar wordt in zekere zin een agressieve zelfexpressie, waarbij de agressiviteit zich beperkt tot het recht om jezelf te zijn, ongeacht mening, inzicht of inhoud van anderen. Terwijl u daartegenover stelt het absoluut recht van anderen om ook zichzelf te zijn.

De vrijwording op deze wijze, daarbij dus puttend uit schijnbaar onredelijke elementen, is een direct in overeenstemming zijn met de revolutionaire drang, die ik zo even reeds aanstipte.

Heeft u deze overeenstemming bereikt, dan zal in uw leven een aantal gebeurtenissen prettiger verlopen. Na een korte crisis, waarin de voorkomende verschijnselen misschien erger zijn (zoals soms ook bij een medicatie van een zieke geschiedt: de pijn wordt erger, voordat ze afneemt), blijken vele bezwaren, remmingen en vooral ook disharmonieën zich op te lossen en te verdwijnen. Men blijkt meer weerstand te bezitten; en door die weerstand kan men — en dat is zeer belangrijk — voor zijn medemens een veel grotere betekenis krijgen dan tevoren. Een betekenis, die niet meer is gelegen in een persoonlijk element maar in een kosmisch element, nl. het samengaan in de werkelijk lichtende kracht; een bevestiging van de scheppende werking zoals ze nu op aarde is.

De groeve van onze grammfoonplaat wordt nu vreugdig erkend als de mogelijkheid om een bepaald uit de kosmos ontvangen motief te enten in ons eigen bestaan en daardoor het tot nu toe misschien wat lege of niet volledig bevredigende leven een inhoud te geven, waaruit het "ik" vrij en stralend naar voren treedt en zo ook vrij werelden kan betreden, die tot nu toe bewust niet konden worden aanvaard. Want indien die harmonie er is, dan zal dus de directe relatie mens — geest (stoffelijke wereld — sferen) sterker tot uitdrukking komen, omdat de bevestigende waarden in beide overeenstemt. Maar dan moeten we in de eerste plaats afstand doen van ons oordeel. En dan mogen wij daarbij niet uitgaan van standpunten als; dit is onredelijk of dwaas. Neen, dan moeten wij uitgaan van: wat is voor mij juist.

De revolutionaire drang, die zich op het ogenblik in uw wereld manifesteert, heeft in de eerste plaats aanleiding gegeven tot onrust en conflicten, die — zoals reeds eerder werd opgemerkt — zich hoofdzakelijk binnen de landen en gelukkig in veel mindere mate op internationaal peil afspelen. Wij zien deze omwentelingen, deze kleinere en grotere conflicten zowel binnen als buiten kleine groeperingen optreden, zelfs in het gezin.

Deze disharmonische aspecten te leren overwinnen is de eerste taak van de mens. Want een conflict, dat zelfs maar door een gevoel van recht, rechtzinnigheid en rechtlijnigheid wordt geforceerd in deze tijd, leidt niet tot vernietiging van één der partijen maar tot vernietiging van beide partijen. Een erkenning echter van de persoonlijke aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid voert juist — zeer typisch — tot het behoud van beide partijen en tenslotte tot de versmelting van beide partijen.

De vernieuwende kracht, die op het ogenblik op de wereld werkt, is niet licht en duister, of licht of duister. Ze is kosmisch in haar wezen. En als wij haar als licht omschrijven, dan is dit vooral, omdat zij een kenbare uiting is. Te begrijpen dat deze kenbare uiting in deze dagen niet alleen maar inwerkt op het geheel of alleen via de geest of via de stof, maar dat zij is gebaseerd op de persoonlijke deelname van elk wezen aan een hoger geheel, is de enige oplossing voor elk conflict dat nu bestaat.

Ik geloof, vrienden, dat ik daarmee dit onderwerp — dat algemeen en daarom ook tamelijk inleidend is — mag afsluiten. In de komende tijd zullen wij waarschijnlijk ook wel, voor zover de gelegenheid geboden wordt, ingaan op de, ethisch-esoterische aspecten van dit geheel en ook op de kosmisch—magische samenhangen, die dus voor de eenling hanteerbaar en op te merken zijn. Want de overtuiging van de Orde van de Witte Broederschap is, dat de mens alleen door in deze dagen voor zich en van uit zich actief, juist en harmonisch te handelen en daarbij te zoeken naar een zo groot mogelijke harmonie met de stof en de geest kan komen tot een feitelijke bereiking, die dan in deze dagen waarschijnlijk een verbluffend grote is.

Een aspect van deze vernieuwing, die de meeste mensen ontgaat:

EEN MENS GAAT TUSSEN GODEN EN GOD LEEFT IN DE MENS

Al wat rond ons is, is beziel. Al wat leeft — erkend of niet erkend — is een kracht, die uit de oneindigheid stamt. Er is voor ons geen mogelijkheid en geen middel om de eindigheid der dingen te stellen in de plaats van een werkelijk wezen.

De mens, die zich bewust is van de bezielende kracht die in al leeft, is als een god. Want ziet, hij gaat door een schepping, die leeft en die hen erkent. Hij gaat door een schepping, die zich harmonisch buigt naar zijn wensen. En hij — erkennende de behoeften van al het levende rondom hem — hij schenkt van uit zichzelf en zichzelf aan het levende; zo scheppend de perfecte harmonie, het klankbord voor het goddelijk Woord, dat was in den beginne.

De mens zelf leeft uit dezelfde goddelijke Kracht als al wat rond hem leeft. Maar is het voldoende om te stellen: God leeft in mij? Het is misschien gemakkelijk om nederig te zeggen: "Ziet, God leeft in mij en door Hem zal ik volbrengen." Maar is het niet onze taak om de God, Die in ons leeft te zijn zover wij kunnen? Let wel, wij kunnen niet treden in de plaats van de Kracht, die het Al geschapen heeft. Wij zijn niet de krachten, die in staat zijn om de geest zonder meer te bevelen of de materie zonder meer te boetseren naar onze eigen gedachten en wil.

Maar ergens zijn wij God. En om die God waardig te zijn zullen wij moeten leren niet als slaven maar als goden door de wereld te gaan. En wij hebben maar één horigheid en dat is de erkenning van Licht en van God, Die in ons leeft. Maar deze horigheid is dan ook volledig, want ons leven, ons bestaan, al wat rond ons is, is het leen ons gegeven door, de Heerser, die wij dienen. Zo is rond ons het levende, datgene wat ons erkennen moet in onze waardigheid.

Zeker, wij mogen de waarde van wat rond ons is beseffen, maar dit is niet zo belangrijk voor ons. Want kunnen wij de goddelijke Kracht waardig dragen en gelijktijdig onszelf verwaarlozen en vernederen?

Een vorst, die zich buigt voor een dienaar, kan dit doen vol waardigheid en vorst blijven. Maar op het ogenblik, dat hij zichzelf daarbij verloochent en vergeet en geen vorst meer is, is hij minder dan de dienaar, waarvoor hij knielt.

Wij zijn de dragers van een goddelijke Kracht. Wij zijn de dragers van het Licht. Wij zijn de zielen, die naar bewustzijn streven. Wij moeten waardig zijn aan de Kracht, die ons in stand houdt.

Wij hebben het recht om trots te zijn, mits wij niet trots zijn op onszelf en onze bereiking, maar op de bron waaruit wij stammen. Wij hebben het recht om fier de wereld door te gaan, indien wij niet fier zijn op onze gedachten, op onze bereikingen, op onze goedheid, maar op de kracht die in ons leeft. Ons gehele wezen moet gebaseerd zijn op het leven in ons.

Wanneer wij spreken van uit onszelf — zelfs wanneer wij spreken tot onze God — dan mogen wij dit niet verloochenen. Het is niet de scheppende Kracht in ons als voertuig een bewustzijn te geven, dat slaafs en wormstekig is, een draagstoel die zo dadelijk onder zijn lasten dreigt te bezwijken. En daarom, moeten wij trots zijn op onszelf. Wij zijn aan onszelf en aan de kracht in ons verplicht onszelf in denken en zelfs in gedrag en in vorm zo in stand te houden, dat wij voortdurend in ons leven de kracht waardig zijn. En wij kunnen dit alleen bereiken, indien wij die erkenning eisen van de bezielde wereld rond ons.

Wanneer de geest voor u staat, zo buig u niet en vrees haar niet en zeg tot die geest: "Ziet, in mij leeft de eeuwige Kracht, zoals zij leeft in u."

Een waardig voertuig wil ik zijn. Hoe zijt ge waardig aan datgene wat leeft in u? Wanneer een harmonie mogelijk is, zult ge samengaan. Wanneer geen harmonie mogelijk is, dan kunt ge de God, Die in u leeft niet verloochenen, omdat Hij in een ander een andere uiting heeft gezocht.

Trots, zeker. Maar gelijktijdig met een zekere nederigheid. Want als voertuig kunnen wij alleen bestaan door de Kracht, Die ons in stand houdt. En zo moet ons hele leven gelijktijdig zijn: een voortdurende aanroep tot de hoogste Kracht, waaruit wij leven en een manifestatie van Zijn grootheid tegenover de gehele kosmos rond ons.

Zo moet de harmonie, die wij in Hen erkennen, niet zijn de slaafse dienst die wij de wereld geven, maar de vervulling van de innerlijke opdracht, die wij erkennen uit onze God en aan Hem alleen ontleend.

Zo moet ons dienen van de ware scheppende Kracht en het dragen van het ware Licht niet zijn een taak, die wij ondanks onszelf vervullen, maar de erkende reden van ons bestaan,

uitgedrukt volgens ons wezen en inzicht, gevormd tot een voortdurend erkennen van God rond ons en gelijktijdig het gaan tussen al wat rond ons is als een god.

Gij zijt geen slaaf. Gij kunt u niet — al zoudt gij dat duizendmaal willen — onderwerpen zonder betekenis, verantwoordelijkheid en zin aan het Hogere of aan al datgene wat rond u is. Gij zoudt onwaardig zijn aan de Kracht, die in u leeft, ge zoudt het contact ermee verliezen.

Wees waardig aan datgene wat gij erkent en beleef al wat eruit voortkomt in vreugde. Zoals de goden eens nectar en ambrosijn dronken, bedrink u desnoods aan de wereld, zolang het een wereld is, waarin de God waardig wordt uitgedrukt, waarin gij God waardig erkent.

Laat u niet door duisternis, duistere gedachten en twijfels terneer drukken. God is in u; en zo ge Hem waardig zijt, is Hij de kracht die door u werkt. En al wat geschiedt, is de betekenis van Zijn wil. En Zijn wil erkennend en harmonisch zijnde daarmee zult ge het vreugdig verwerken, zolang ge niet kijkt naar de wereld rond u.

Zie in de wereld uw God, Die in u leeft. Erken vreugdig de harmonie die door Zijn wezen tot stand komt en vervul, gaande als een god door de wereld, de Kracht die in u leeft. Erken de Kracht die in u leeft rond u, zonder u te buigen in nederigheid. Want als voertuig hebt ge gelijke rechten met alle dingen.

Met dit onderwerp willen we dan besluiten.

Denk niet dat dit afgoderij is, zelfverheffing. Het is de erkenning van een feit. Een feit, dat te veel wordt vergeten.

Gij, mijne vrienden, zijt de schepselen Gods. Gij leeft uit uw God en door uw God. Zolang ge Hem waardig zijt, zijt ge gelijk aan waarde aan de hoogste Kracht die leeft. Hoe hoger de kracht, hoe minder hij dit zal ontkennen. Zolang gij uzelf uit, zoals ge zijt, van uit uzelf waardig aan de God, Die in u leeft, des te vollediger uw erkenning zal zijn in elke wereld en sfeer en hoe juister de sleutel van het innerlijk bewustzijn de poorten van de oneindige kennis zal ontsluiten.